

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija prigodom biskupskog ređenja mons. Tomislava Rogića
Šibenik, 25. srpnja 2016. godine.
Liturgijska čitanja: *Fil 3, 8-12; Mt 20, 20-28*

Draga braćo i sestre!

1. Sve vas od srca pozdravljam u Gospodinu Isusu Kristu našem Spasitelju i Otkupitelju. Danas na blagdan svetog Jakova, sina Zebedejeva, u jubilejskoj godini Božjega milosrđa, radosno hodočastimo u Krešimirov grad koji je zauvijek proslavljen kamenom pjesmom katedrale u čast svetog Apostola što je podiže Juraj Dalmatinac. Odredište našeg hodočašća je ova Prvostolnica, ponos Šibenika, drevnoga grada hrvatskoga kralja Petra Krešimira, u koju smo svečano ušli pjevajući himan naslovniku ovoga hrama, svetom Jakovu Apostolu.

Ova katedrala čuva neugasivu kršćansku baštinu, živi spomen svjedočanstva vjere i služenja istini Evanđelja. Ovo je katedrala pastira Šibenske biskupije. Stoga posebno pozdravljam dosadašnjeg zauzetog pastira Crkve šibenske, svoga kolegu u biskupstvu mons. Antu Ivasa, odajući mu zahvalno priznanje za gotovo dvadesetogodišnje hrabro i požrtvovno vršenje biskupske službe. Mons. Ivas je u apostolskom nasljedstvu 48. biskup u Krešimirovu gradu. Rado se ovdje spominjemo njegovih prethodnika: Srećka Badurine, Antona Tamaruta, Josipa Arnerića, Ćirila Banića, Jerolima Milete... Niz nas vodi sve do prvog šibenskog biskupa Martina Rabljanina. Svi su oni upisani u živu povijest ove biskupijske Crkve.

U ovom slavlju radosno pozdravljam uzoritog kardinala Vinka Puljića, apostolskog nuncija u Hrvatskoj mons. Alessandra D'Errica, nadbiskupa metropolita splitsko-makarskog mons. Marina Barišića, sve nazočne nadbiskupe i biskupe, prezbitere i đakone, mnogopoštovane provincijale i provincijalne poglavarice, redovnike i redovnice, bogoslove i sjemeništare, redovničke kandidate i kandidatice, sve Kristove vjernike laike, hodočasnike i goste. U crkvenom zajedništvu i molitvi ovoga slavlja posebno pozdravljam kler i vjerni puk Šibenske biskupije.

2. Braćo i sestre, u Djelima apostolskim čitamo kako četrdesetih godina prvog stoljeća kršćanstva kralj Herod Agripa, nećak Heroda Velikog poče »zlostavljati neke od Crkve. Mačem pogubi Jakova, brata Ivanova« (Dj 12,1-2). Sažeto navođenje tog događaja govori o važnosti službe koju je Svetac što ga danas slavimo, Jakov Stariji obnašao u jeruzalemskoj Crkvi, kao i o posebnosti njegove uloge u vrijeme Isusove zemaljske egzistencije, od brda Preobraženja do Kalvarije.

Apostol Jakov koji je na početku po svojoj majci tražio da zajedno sa svojim bratom Ivanom sjedi uz Učitelja u Isusovom kraljevstvu, upravo je prvi od apostola mučeničkom smrću potvrdio spremnost da pije čašu koju je i Isus pio. Naime, »Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge« (Mt 20,28).

Sveti Jakov nam svijetli kao rječit primjer kako prihvatiti Krista i kako ostati vjeran Kristu do kraja. On nas uči kako se Isusov poziv prihvaća i onda kad se od nas traži da ostavimo »lađu« svojih planova i ljudske sigurnosti. Sveti Jakov nam pokazuje kako predano slijediti Gospodina na putovima što ih Krist pokazuje, iznad i mimo naših ljudskih pretpostavki. Svetog Jakova kršćanska ikonografija predstavlja kako u rukama drži hodočasnički štap i svitak Evanđelja, što karakterizira apostola koji je predan navješćaju Radosne vijesti na hodočašću kršćanskoga života između progona svijeta i utjeha Božjih (usp. LG, 8).

3. Dragi izabrani biskupe Tomislave, u svom biskupskom imenovanju čitaj odluku Božje providnosti. Ovo je posebni Božji zahvat u Tvoj život. Krist, Dobri Pastir, koji je sve i u svemu, izabire Te i priključuje Apostolskom zboru, dosljedan svojoj riječi: »Ne izabrate vi mene, nego ja izabrah vas i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane« (Iv 15,16).

Isus Krist Tebe, biskupe Tomislave, poziva i po papi Franji šalje Crkvi šibenskoj da bi poput svetog Jakova s biskupskim štapom i Evanđeljem zajedno sa povjerenim Ti narodom hodočastio na putu kršćanskoga života. Toliko ćeš puta ići naprijed da pokažeš put i održiš živom nadu u narodu, a ponekad naprosto biti usred svojih svojom jednostavnom i milosrdnom blizinom, a u nekim ćeš prilikama morati ići za svojim narodom da pomogneš onima koji su zaostali (usp. Papa Franjo, Radost Evanđelja, 31).

Dragi prijatelju Tomislave, čitaj u biskupskom imenovanju i posebnu Božju pažnju prema Tvojoj obitelji, pokojnim roditeljima, rodnom Ti drevnom Senju i mladoj Gospićko-senjskoj biskupiji u kojoj Duh Sveti u Tebi nalazi pastira za sestrinsku Crkvu šibensku. Tako se u neprekidnom slijedu biskupa s koljena na koljeno čuva prvotna predaja, a Kristovo djelo traje i raste i u našim danima.

4. Draga braćo i sestre, što očekujemo od čovjeka na kojega se polažu ruke da bi ga se zaredilo za biskupa u Kristovoj Crkvi? Možemo reći: on poglavito treba biti čovjek koji je usmjeren na Boga koji je u Isusu Kristu očitovao svoju brigu i ljubav prema čovjeku. Možemo to reći i obrnuto: biskup treba biti čovjek kojemu su na srcu ljudi, koji suosjeća s ljudima, koji se otvara zovu ljudskih potreba. Jednostavno biskup treba biti čovjek za druge. Ali to može biti samo ako je zahvaćen Bogom, ako je zahvaćen od Krista, ako za njega zahvaćenost Bogom rađa brigom za Božja stvorenja, za čovjeka. Biskup je pozvan iz dana u dan ponavljati sa svetim Pavlom: »Sve gubitkom smatram zbog onoga najizvršnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista« (Fil 3,8).

Od biskupa se očekuje da bude zahvaćen onom svetom brigom, onim svetim zauzimanjem što ga Bog ima prema ljudima. Mogli bismo reći i ovako: biskup treba na neki način misliti i osjećati s Bogom. Prirodna otvorenost i usmjerenost ljudske naravi prema Bogu jest zapravo čovjekovo sudjelovanje na onoj prvotnoj otvorenosti i zauzimanju Boga za ljude. Stoga biskupovo srce treba ispunjati zahvaćenost Bogom i briga za ljude.

U tom smislu biskup poglavito treba biti čovjek vjere, jer vjera nije drugo nego zahvaćenost Bogom u dubini našega bića. Ta nas zahvaćenost izvodi na put života i usmjeruje prema Kristu koji je put, istina i život. Na tom kršćanskom hodočašću biskup je pozvan ljude usmjeravati na put vjere, nade i ljubavi. Od biskupa se očekuje da bude vjerodostojan svjedok Božjega milosrđa.

5. Čovjek koji živi vjeru u Crkvi, koji živi vjeru Crkve svih vremena, često se suočava s dominirajućim stavovima ovoga svijeta koji su ponekad izrazito netolerantni. To od biskupa, kad su u pitanju evanđeoske vrjednote, traži posebnu hrabrost, odlučnost i jasnoću. S tim u vezi blaženi se Alojzije Stepinac ovako izrazio: »jedno od najvećih zala našega vremena jest osrednjost u pitanjima vjere. Nemojmo si umišljati... Ili jesmo ili nismo katolici. Ako jesmo, onda se to mora očitovati na svim područjima našega života« (Homilija, 29. lipnja 1943.).

Dragi biskupe Tomislave, u toj spoznaji i vjeri očekuj i prihvaćaj sudioništvo i u križu s Isusom raspetim, ali i uskrsnulim. Križ je neizbježan, on je provjera našega izabranja. Zemaljska sudbina Crkve ne može biti drugačija nego što je bio zemaljski život Isusa Krista. Crkva, poput Krista, ostaje trajno *signum contradictionis*, znak osporavan. Saveznik Crkve

može biti samo Bog. U tom savezu Crkva crpi svoju vjernost i svoju svetost. To je i temelj nepomućene radosti kojom Duh Sveti obdaruje navjesticitelje Radosne vijesti.

Zahvaćenost Bogom i zauzetost za ljude može biti hranjena i jačana jedino molitvom. Stoga biskup treba biti u prvom redu čovjek molitve, koji je u trajnoj Božjoj prisutnosti i zajedništvu s Kristom u onakvom predanju kakvo je živio sveti Jakov Apostol.

6. Biskupe Tomislave, radost i nada, žalost i tjeskoba naroda Šibenske biskupije, osobito siromašnih, nezaposlenih, napuštenih, bolesnih, starijih, pridošlica i svih koji trpe neka uvijek nalaze odjeka u tvom srcu i tvojoj molitvi. Budi bliz svima: djeci i mladima, obiteljima, hrvatskim braniteljima i starijim osobama. Papa Franjo naglašava da je od vitalne »važnosti da Crkva danas iziđe naviještati Evanđelje svima, u svim mjestima, u svim okolnostima, bez oklijevanja, nevoljkosti i straha. Radost Evanđelja za sav je narod, ne može isključiti nikoga« (Papa Franjo, Radost Evanđelja, 23).

Izabrani Pastiru Crkve šibenske, s posebnom pažnjom i ljubavlju prati sve Bogu posvećene osobe. Svećenici, nenadomjestivi suradnici biskupskog reda, neka ti budu braća i prijatelji. Prezbitere i đakone, svoje suradnike u Kristovoj službi, ljubi očinskom i bratskom ljubavlju. Neka svima bude uvijek na srcu zajednička briga za duhovna zvanja.

A vi, dragi svećenici, poštovane Bogu posvećene osobe i sav vjerni puče Šibenske biskupije, zahvalno i radosno prigrlite ovoga našega brata Tomislava kojega vam šalje papa Franjo, a mi ga biskupi, polaganjem ruku, pridružujemo biskupskom zboru. Poštujte ga kao službenika Kristova i djelitelja Božjih otajstava. Naime, Drugi vatikanski koncil kaže: »U biskupima (...) kojima pomažu prezbiteri, nalazi se posred vjernika Gospodin Isus Krist, vrhovni svećenik« (LG, 21).

7. Dragi biskupe Tomislave, u svojoj biskupskoj službi ugledaj se u blaženog Alojzija Stepinca za kojega je sveti Ivan Pavao II. rekao da je hrvatskom narodu svojevrsni kompas da bi se znao orijentirati. Naš Blaženik, unatoč zubu vremena, ništa ne gubi na svojoj rječitosti, nego nastavlja izjaravati svjetlo i širiti nadu (usp. Ivan Pavao II., Homilija 3. listopada 1998.). U njemu nalazimo neustrašivog pastira, primjer apostolskog žara i kršćanske čvrstoće, čiji herojski život sve jače sjaji i prosvjetljuje hrvatske vjernike. Preporučujem te njegovom nebeskom zagovoru.

Neka te vazda prati majčinska zaštita Presvete Bogorodice Marije koja je neodjeljiva od Crkve, kao i zagovor Šibenčanina svetog Nikole Tavelića, te sluge Božjega fra Ante Antića i službenice Božje majke Klare Žižić, sina i kćeri ove biskupijske Crkve.

Neka Te uvijek tješe Isusove riječi, rečene apostolima, prvim biskupima: »Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!« (Mk 6, 50). Amen.